

Ett ständigt nytt bud

Med anledning av publiceringen av påvens första encyklika skrev Opus Deis prelat följande artikel som har publicerats i "La Vanguardia".

2006-02-03

Biskop Javier Echevarría

Deus caritas est, står det i den latinska texten som påven har velat sätta som titel för sin första encyklika. Gud är kärlek står det i nästan alla översättningar av denna sats. Är det så att Caritas och kärlek

jämställs som en och samma sak? Vi kan svara både ja och nej på den frågan. Den katolska kyrkans katekes påminner om att kärleken är den dygd med vilken vi älskar Gud över allting och vår nästa som oss själva för Guds kärleks skull. Längre fram säger Katekesen att ”kärleken ger säkerhet åt och renar vår mänskliga förmåga att älska” (KKK 1827).

Människan behöver älska och bli älskad. Den trofasta kärleken som man ömsint kan dela är hjärtats allra djupaste trängtan. Hela existensen består i ett sökande efter den sanna kärleken, en kamp för att övervinna hindren som uppreser sig inför oss och inom var och en av oss.

Jesus Kristus är uppenbarelsens fullhet. I Honom känner vi igen Gud och i Honom lär vi helt känna människan, så som andra Vatikankonciliet lär oss och som Johannes Paulus II så ofta brukade

upprepa. I Kristus upptäcker vi vår kallelse och vår storhet. En viktig del av denna upptäckt är kärleken, den kärlek som Jesus Kristus förädlar och renar. För Kristus har med sin kärlek fört med sig glädje och frid.

Ordet kärlek har råkat ut för en inflation. Vi använder det, kanske för ofta, ibland för att beskriva övergående känslor och till och med, som påven så riktigt observerar, för att beskriva uttryck för egoism. Men med ordet människokärlek, eller kärlek till nästan, har kanske det motsatta, en inskränkning av ordets betydelse, hänt. Vi använder det kanske alltför sällan, bara för att hänvisa till en viss slags verksamhet som några få utövar i speciella fall. Men människokärleken är inte något som vi uttrycker som något unikt och speciellt, den är en del av den kristna identiteten. ”I detta kommer man att förstå att ni är mina lärjungar, att ni älskar varandra”, säger Herren.

Hedningarna kände igen de kristna genom detta drag: ”se hur de älskar varandra”, utropade de. Den kristna kärleken utgör en moralisk beredskap som projiceras på ett stort antal verksamheter. Att utöva människokärlek kan betyda att tjäna, förstå, trösta, lyssna, le, göra sällskap, tillrättavisa, uppmuntra, be om förlåtelse och förlåta, ge och ta emot. Denna kärlek till nästan sprider sig i koncentrisk ringar, alltifrån de personliga relationerna ut i hela samhället.

Familjens ursprung bottnar i makarnas kärlek som bildar den omgivning där livet föds, hemmet som fullt av kärlek tar emot den nya varelsen, det lämpliga klimatet som tillåter familjens medlemmar att mogna.

Arbetsvärlden blir berikad genom att man där utövar människokärlek. Att utöva sitt yrke enligt det som

evangeliet föreskriver betyder att utöva det med kärlek, i en önskan att tjäna och vara till för de andra. Att helga arbetet är att därigenom uttrycka sin kärlek till Gud och därigenom få tillfälle att utge sig själv för andra genom att man låter arbetet genomsyras av rättfärdighet och kärlek till sina medmänniskor.

De områden där kyrkan finns lyses upp av dessa ljusknippen. Det är platser där de kristna försöker att i tystnad arbeta och tjäna på grund av kärlek. Det räcker att vi tänker på Afrika, den världsdel som mest behöver att vi alla hjälper till. Där visar kyrkan sin kärlek, även i form av ”kyrklig handling” som Benedikt XVI uttrycker det, som utgör en viktig del av hennes uppdrag. Kyrkan driver människan till storsinhet och vi kan inte förbli likgiltiga inför de andras behov. Den helige Fadern resumerar på detta sätt processen som innebär att människokärleken

utvidgas. ”Kärleken är gudomlig för den kommer från Gud och förenar oss med Gud och den förvandlar oss genom denna sammansmältning till ett gemensamt Vi, som gör att våra misshäligheter försvinner ända tills dess Gud slutligen blir till allt i alla” (nr 18). I detta kan vi finna förklaringen till varför kyrkan är evigt ung.

I kärleken till nästan finner vi också nyckeln till den nya evangeliseringen. Uppgiften att sprida evangeliet består ju i att lyckas få många människor att uppleva den kristna kärleken, för om de gör det så öppnar sig trons ljus för dem tack vare kärlekens språk, detta universella språk som vi alla kan förstå. Det är ju genom kärleken, så skriver aposteln Paulus, som tron verkar.

Den heliga Josemaría Escrivá går rakt på sak när han säger: "Det

främsta apostolatet som de kristna har att uträtta i världen och samtidigt det största vittnesbördet om tron är att bidra till att det inom kyrkan råder äkta kärlek.”

Kristus betecknade under den Sista måltiden kärleksbudet som ”nytt”: ”Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.” Det var nytt då och är det fortfarande idag, tvåtusen år senare, för oss alla. Om vi läser encyklikan och mediterar över den med den friska nyfikenheten hos någon som vet att han kommer att finna något nytt, med öppet hjärta och sunt förnuft, då kommer vi att upptäcka den ständiga nyhet som ligger i denna underbara uppenbarelse. Gud är kärlek, en kärlek som strålar ut åt alla och envar bland människorna. Och Benedikt XVI:s önskan att denna encyklika kommer att ”upplysa och

hjälpa vårt kristna liv” kommer då
att uppfyllas.

Artículo publicado en La
Vanguardia, el 29 de enero de
2006

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/ett-standigt-nytt-bud/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/ett-standigt-nytt-bud/)
(2025-08-16)